

Гортаючи сторінки матеріалів Нюрнберзького процесу

Олександр Мінович

Нюрнберзький Трибунал створили чотири країни: СРСР, США Великобританія та Північна Ірландія. До них приєднався тимчасовий уряд Франції. Засновники затвердили і розробили Регламент та Статут трибуналу. Суд складався із чотирьох членів і їх заступників – по одному від кожної сторони.

Підсудними визнали двадцять шість нацистських злочинців.

Ім, а також деяким фашистським організаціям висунули звинувачення в змові на війну, злочинах проти миру, воєнних злочинах та злочинах проти людства. В матеріалах трибуналу були представлені чисельні докази скоєного: свідки, виписки з різних документів, самі документи, висновки різних комісій тощо.

Окремим пунктом розглядався факт страчення нацистами польських солдат і офіцерів під Смоленськом – у Катині. Звинувачувач від Радянського Союзу приділив цьому питанню значну увагу. Зібрав велику кількість доказів того, що саме німецькі карателі вбили польських вояків. Тут тобі і телеграми німецької адміністрації, і посилання на Польський Червоний Хрест, і покази свідків, експертів, висновки комісій... Все дуже детально й системно аби доказати, хто ж все-таки скоїв це злодіяння.

Перед трибуналом виступив зі свідченнями Борис Базилевський – радянський професор астрономії, при німецькій окупації – бургомістр Смоленська. Він розповів, що до початку війни жив та працював у Смоленську. Про Катинський ліс повідомив, що це було улюблене місце відпочинку і прогулянок для жителів міста, жодної особливої охороняємої території в лісі не було, жодного обмеження в доступі не було, він сам бував там неодноразово, востаннє весною 1941 року і бачив там тільки піонерський табір. Таким чином, засвідчив: місця для страти поляків радянськими спецслужбами в Катині аж ніяк не могло бути.

Свідок особисто бачив, як в 1941 році, під час гітлерівської окупації, польські військовополонені будували дорогу. Він навіть пробував визволити з німецького табору, в якому нібито були польські військові, одного полоненого педагога. Базилевський підтвердив, що полонені були живими з приходом гітлерівців, гітлерівці їх розстріляли і він безпосередньо про це дізнався від представників німецької адміністрації.

Таке мало означати: саме німецькі окупанти стратили польських військових.

Як не повірити такому поважному свідку? Як допустити, що він нахабно й цинічно бреше під клятвою говорити правду і тільки правду?

Це зараз ми знаємо справжніх винуватців злочину. А на протязі всього існування СРСР ніхто й ніколи не засумнівався б у правдивості цих показів.

Не менш поважний свідок радянського обвинувачення – професор судової

медицини Софійського університету Марко Антонов Марков. Він у складі комісії призначеної гітлерівцями підписав у 1943 році протокол про те, що польські військові за медичними ознаками були страчені раніше приходу в Смоленськ німців, тобто за радянських часів. Але перед Трибуналом фактично відмовився від такого висновку. Тепер заявив: трупи пролежали в землі не раніше останньої чверті 1941 року і що 1940 рік при цьому виключається.

Перед трибуналом виступив також професор судової медицини, доктор медичних наук, головний судово-медичний експерт Міністерства охорони здоров'я СРСР Віктор Прозоровський. Він очолив комісію в яку ввійшли наукові співробітники, професори судової медицини, патологоанатомії та судової хімії, судово-медичні експерти. Ця комісія встановила, що польських солдат і офіцерів захоронили не раніше осені 1941 року (тобто вже при німецькій окупації). В кишенях вбитих буцімто знайшли листи та документи датовані травнем, червнем 1941 року. Було встановлено, що страчені були вбиті вистрілами в потилицю, а це нібито підтверджує німецький слід, оскільки саме такий характерний слід вбивства довелося бачити Прозоровському в багатьох інших місцях масових розстрілів, які вчинили, як вважається, гітлерівці.

Свідок категорично заявив, що поховання вбитих в 1940 році (тобто за часів повного контролю території владою СРСР) виключається!

Прочитавши та зваживши – сумніву бути не могло – винні нацисти.

Проте ми знаємо, як нещадно і безжально працювала радянська машина. Що їй було примусити говорити таких свідків? Під загрозою смерті і не такі покази даватимеш. Вражають не самі свідки, а те, як масштабно працював над фальсифікаціями радянський апарат, скільки сил і праці покладено для величезної маси матеріалів, скільки було задіяно людей аби скласти до купи, зв'язати з реаліями і системно викласти неправдиві й цинічно брехливі докази.

Крім розстрілу польських військових радянське звинувачення в Трибуналі переклало на гітлерівців чисельні інші свої страшні злочини: жертви Дарницького лісу, зруйнування Києво-Печерської Лаври і самого Києва тощо.

Кожного разу за цими фактами призначалися поважні радянські комісії у складі відомих людей, писалися акти і протоколи, відкривалися кримінальні справи, які завершувалися беззаперечними, здавалось, висновками, що злочиння скоїли саме німецькі окупанти.

В Києві у склад комісії включили Микиту Хрущова, Павла Тичину, Максима Рильського, ряд професорів, судово-медичних експертів. Вони встановили, що саме гітлерівці розстріляли більше 68 тисяч військовополонених і мирних громадян в Дарниці. Висновок цієї комісії було надано Трибуналу разом з особистим! розслідуванням проведеним Членами Надзвичайної Державної Комісії – Миколаєм, митрополитом Київським і Галицьким та академіком Трайніним.

Так робили не тільки в Києві. В інших містах теж часто в комісіях, які засвідчували злочини німців, а також на допитах в якості свідків були задіяні священики високого чину, напевно, аби придати ваги, розвіяти сумніви в учасників Трибуналу щодо фактів

викладених радянським звинуваченням. Особливо цинічно виглядає допит свідка – благочинного церков міста Ленінграда, протоієрея Ломакіна (саме так вказується статус свідка радянською стороною перед судом). Помічник головного обвинувачувача від СРСР – Л.Смирнов вимагав від протоієрея підтвердити факти глумління фашистів над церквою та осквернення святинь. Це при тому, коли за радянської влади, таке глумління й осквернення набуло небачених і нечуваних світом масштабів. Не погребували радянські прокурори використовувати священиків, яких і за людей-то не вважали у своїй країні. Тепер, перед Трибуналом цинічно величали їх протоієреями і благочинними.

На жаль трибунал розглядав тільки злочини нацистів, а для людства важливо було б аби понесли покарання й інші організатори та виконавці страшних злодіянь – сталінський режим, який вбив, закатавав, замордував мільйони невинних людей; американська воєнщина, яка кинула атомну бомбу на японські міста, британське керівництво, яке давало накази бомбити й знищувати чисельні німецькі міста з цивільним населенням, які не представляли на той час ніякої загрози.

Якщо фальсифікували такий відомий процес, то що вже говорити про інше висвітлення історії Другої світової радянськими істориками-ідеологами та деякими їхніми зарубіжними помічниками? Чи ж може бути в цих висвітленнях хоч крихта правди?

Тут мною викладено тільки деякі факти фальсифікацій задіяні під час Нюрнберзького процесу. Немає сумніву, що їх значно більше, а сам процес потребує досконалого вивчення, враховуючи реалії сьогодення, коли відкриваються все нові й нові сторінки надзвичайно злочинного радянського режиму.

Тепер ми знаємо правду про "матч смерті" за участі київських футболістів, про "розвідницю" Космодем'янську, яка палила селянські хати, про велике число розстріляних своїх громадян за рішеннями радянських військових трибуналів, про штрафбати, радянські концтабори і багато, багато чого іншого, що натворила радянська "народна" влада". Тепер ми не маємо ілюзій щодо злочинності радянського режиму і його тотального обману, тому можемо по-новому глянути на різні документи періоду існування СРСР, в тому числі і на матеріали Нюрнберзького Трибуналу.